

[Udenrigsministeren.]

kan rette væsentlige indvendinger imod. Derfor vil jeg i dag rette den indtrængende henstilling til det radikale partis overvejelse, om tiden nu ikke er kommet for det til at moderere sin voldsomme agitation, sin voldsomme modstand, og jeg gør det, ikke for regeringens eller for Atlantpagtpartiernes skyld, men fordi jeg er overbevist om, at der her sås unødigt splid, og at de muligheder svækkes, som vi har for at hævede landet på en måde, som også det ærede medlem vil være meget interesseret i.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) for hans principielle tilslutning til Grækenlands og Tyrkiets optagelse i NATO. Samtidig må jeg imidlertid tage bestemt afstand fra hans forslag om en folkeafstemning. Udenrigspolitiske spørgsmål har nu engang aldrig egnet sig til afgørelse ved folkeafstemning. Dels er dette apparat tungtvirkende og langsomt, dels åbner det mulighed for indflydelse fra uvedkommende side, som sandelig ikke er ønskelig. Med det tempo, hvori den verdenspolitiske udvikling foregår i dag, ville indførelsen af folkeafstemning til brug ved afgørelsen af udenrigspolitiske spørgsmål være en meget betænkelig sag, og jeg skal derfor anbefale det høje ting at stemme imod det ærede medlems forslag til dagsorden.

Jeg skal sluttelig vende mig mod nogle af de bemærkninger, som den kommunistiske ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, fremførte, idet jeg naturligvis er nødsaget til på forhånd at se bort fra alle forvrængningerne, insinuationerne og tilsnigelserne i talen; de var, når det kom til stykket, kun en svag afglans af, hvad der daglig præsteres i „Land og Folk“s helt utrolige forvanskninger af, hvad der virkelig foregår her i landet, og af de standpunkter, vi andre indtager. Jeg tilføjer, at det meste af det, jeg har haft at bemærke til den radikale ordfører, er iøvrigt samtidig et svar på meget af det, den kommunistiske ordfører sagde. Jeg vil dog gerne derudover fremsætte nogle bemærkninger.

Med sit særlige ordvalg betegnede den kommunistiske ordfører Grækenland og Tyrkiet som „fascistiske lande“. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at der henholdsvis i forrige måned og i maj 1950 fandt frie valg sted i Grækenland og Tyrkiet, og at valget i Tyrkiet bragte oppositionen en sejr overfor den siddende regering, der havde været ved magten i mange, mange år, en sejr, der kun var mulig, fordi valget fandt sted under frie og demokratiske former — det er jo en af de ting, man prøver et lands

styre på, om det er demokratisk eller ikke, at folket har ret til at skifte regering.

Når det ærede medlem har undret sig over, at udtrykket i Atlantpagtens artikel 6, „deltagernes besættelsesstyrker i Europa“, nu ændres til: „noget andet område i Europa“, i hvilket en af deltagerne besættelsesstyrker var stationeret på den dato, da traktaten trådte i kraft“, har det sin ganske naturlige forklaring deri, at besættelsesmagterne forhandler med Vesttyskland om en ordning, hvorved besættelsen af Vesttyskland som sådan ophører — hvilket naturligvis ikke bør medføre, at det vesttyske område skal berøves den sikkerhed, Atlantpagten giver det.

Det ærede medlem var særlig betænkelig ved, at Atlantpagten vil komme til at omfatte deltagerne styrker, skibe eller luftfartøjer, når de befinder sig på eller over Middelhavet, og han anfører, at en eventuel konflikt mellem Storbritannien og Ægypten vil bringe Danmark i krig.

Hertil vil jeg gerne sige to ting. For det første er det — som nævnt i det høje ting af min forgænger den 22. marts 1949 — givet, at incidenter, altså mere tilfældige handlinger, der ikke klart er indledning til en egentlig krig, ikke bringer Atlantpagtens artikel 5 i anvendelse. Dette blev yderligere stærkt understreget og bekræftet under drøftelserne i Ottawa. For det andet, at Danmark er herre over, hvilke skridt det i givet fald vil tage til fredens genoprettelse. Der er næppe nogen indenfor eller udenfor Danmarks grænser, der for alvor tænker på, at vi i tilfælde af en væbnet konflikt som den nævnte skulle sende tropper eller skibe til Middelhavet.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gav, såvidt jeg forstod ham, sin tilslutning til, hvad jeg sagde om ønskeligheden af større respekt for indgåede internationale aftaler. Han fremkom dog naturligvis i denne forbindelse med en række eksempler, der efter hans opfattelse skulle vise, at det er de *vestlige* stormagter, mod hvem bebrejdelser på dette punkt bør rettes. Men sligt forbavser os jo ikke mere.

Jeg havde for mit vedkommende ikke specificeret, hvilke tilfælde jeg særlig havde for øje. Det må vist være nok at sige, at det, mine ord sigtede til, var sådanne klare, utvetydige tilsidesættelser af påtagne forpligtelser, som kun de, der *vil* være blinde, ikke kan få øje på. De eksempler, det ærede medlem fremførte, er af den art, at man kun ved en fordrejning eller fortielse af kendsgerningerne kan tale om tilsidesættelse af aftaler.